

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

61. An impedimenta plurimum irregularitatum sufficiat separatim
exprimere, & de illis dispensationem obtinere? Idem dicendum est de aliis
similibus pœnis. Et an qui plura homicidia commisit, si uno ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

num. 24. & Molinam de Iustit. tom. 4. tract. 3. disp. 13. Et ratio est, quia, cum irregularitas homicidij imposita sit, non tam ob delicti gravitatem, siquidem multo graavioribus delictis, vt blasphemia, periurio, &c. non sit imposita, quam ob perfecta lenitas defectum, fuisse presbyterum aut quemcumque alium hominem interfectum, est qualitas omnino extrinseca, & nihil ad irregularitatem faciens.

3. Et ita hanc sententiam, prater Doctores citatos, tenet Portel. tom. 2. resp. moral. cas. 49. n. 9. vbi sic ait: Dico, illum, qui occidit Sacerdotem, & pro dispensatione irregularitatis obtinenda solum dicit se occidisse quemdam virum, non exprimit quod erat Sacerdos, validam obtinuit dispensationem. Sic tenet Bonacina citat. num. 20. cum Sanchez, Salas, Simearello, Molina, Layman: quidquid oppositum viderint Navarros, Rodriguez, & Suarez ibi citati. Ratio est, quia, nullo iure, & consuetudine precipitur, vt exprimat talis circumstantia Tum quia licet occisio Sacerdotis sit maius peccatum ratione sacrilegij, non facit tamen irregularitatem specie distinctam. Ita Portel cui adde nouissimè, me citato, Menollam tom. 2. disp. 4. c. 6. n. 360

4. Et post hæc scripta inueni Magistrum Texedam in Theolog. moral. tom. 2. lib. 3. num. 187. nostram sententiam docere, sic enim asserit. Verum omnino est non vitari dispensationem, si in litteris impetratoris qualitas personæ iugulatæ taceatur, dummodo, exprimat homicidium, ob quod incurritur est irregularitas. Quod ostendo, quia irregularitas non est iniuncta ob peccati grauitatem præcisè, sed præcipue ob mansuetudinis defectum, & lenitatis, quibus vult Ecclesia ministros suos esse præditos: alia enim periuriis, blasphemis, & aliis grauioribus peccatis esset irregularitas iniuncta: & sic qui periuraret aut blasphemaret, esset irregularis, quod falsum est. Secundo, quia non efficitur inualida dispensatio ex taciturnitate cuiuscumque vitij, cuius si dispensans esset conscius, se retraheret à dispensatione concedenda sed solum quando ius decidit talem vitij qualitatem esse necessariam ad incurrendam censuram, & nihilominus taceret; ergo cum in iure irregularitas iniuncta non sit, nisi ratione homicidij, & non ratione sacrilegij, quod iugulans Clericum committit ex taciturnitate Clericatus, non efficitur dispensatio subreptitia, si tantum exprimat delictum homicidij. Hæc Texeda,

RESOL. LXI.

An impedimentum plurium irregularitatum sufficiat separatum exprimeret, & de illis dispensationem obtinere? Idem dicendum est de aliis similibus penis. Et an qui plura homicidia commisit, si vno tantum narrato velis omnes irregularitatis dispensationem obtinere, nihil fiat? Et pro firmanda doctrina supradictæ difficultatis alij diuersi casus adducuntur sapius contingentes in praxi. Ex p. 8. tr. 3. Ref. 57.

Ad hoc dubium, & optime, responderet amicus Pater Perez de marrmon. disput. 46. sect. 5. num. 7. In dispensationibus aliis irregularitatum, & aliarum inhabilitatum, & penarum, per se loquendo, vnam irregularitatem posse tolli sine alia, vt irregularitatem homicidij posse tolli absque alia illegitimi. Ita omnes. Ratio est quia inter has irregularitates, & penas non est connexio, & taciturnitas vnus non confert aliquid ad dispensationem alterius, nisi quatenus tollit aliquam maiorem difficultatem, quam fortasse haberet Princeps in dispensando, si

omnes cognosceret. Hoc autem non sufficit ad subreptionem, nisi vel ius aliquod cogat, vel alia circumstantia, & rationes concurrant. Hic autem nullum est ius, nec ratio fauet, quia multitudo irregularitatum, vel similitudine vinculorum ad summum redit personam magis inhabilem extensiuè, & minus dignam quocumque beneficio: hoc autem non sufficit ad subreptionem, quia cum eo fiat quod dispensatio fiat cum plena voluntate, & cum cognitione omnium, quæ ad valorem actus necessaria sunt. Quod firmatur à similitudine, nam qui plures habet excommunicationes, minus dignus est quacumque absolutione, & tamen si impetret absolutionem vnus, tacitè altera, valebit, vt concedunt omnes, quia nullo iure plus exigitur. At nec in irregularitatibus postulat. Præterea, qui plura habet crimina, minus dignus est beneficio, & si essent cognita, difficilius illud obtineret, vel fortè non obtineret, & tamen collatio valida est, & claud alio maiori impedimento. Rursus, qui propter distincta crimina obnoxius est multis penis, minus dignus est cuiuslibet remissione, & difficilius illam obtineret, si omnia simul remittenda proponeret, & tamen valida est remissio vniuscuiusque, tacitis aliis, nisi vbi lex aliud disponit, vel vnum non potest sine alio sufficere nec explicari, quia cum sunt omnino distincta, nullam connexionem habent in remissione: & illa difficultas, quæ per taciturnitatem euitatur, non causat inuoluntarij, nisi valde accidentarij, & diminuti, quod non impedit valorem actus: Igitur idem dicendum est in irregularitatibus, & aliis similibus penis, per se loquendo, valere dispensationem vnus, sine expressione alterius.

2. Notandum est tamen, quod qui plura homicidia commisit, si vno tantum narrato velit dispensationem vnus irregularitatis obtinere nihil faciet, quia tamen illa irregularitates sint numero diuersæ, moraliter tamen quasi efficiunt vnam grauiorem, ita vt vna eorum non satis explicetur sine alia. Sed de hac questione iterum redibit sermo.

RESOL. LXII.

An committens plura homicidia contrahat diuersas irregularitates in dispensatione explanandas? Et pro firmanda doctrina huius questionis, alij quatuor diuersi casus in exemplum apponuntur in textu huius Resolutionis. Ex par. 8. tract. 3. Resol. 58.

§. 1. Affirmatiuam sententiam docet Suarez de legibus, lib. 6. cap. 14. num. 12. vbi supponit, ex diuersis homicidijs diuersas incurri irregularitates, quæ non satis in diuersis vicibus explicantur quia licet irregularitates illæ sint numero distinctæ, moraliter tamen quasi efficiunt vnam grauiorem, vel certe vna illarum non satis absque alia explicatur.

2. Verum Castrus Palaus tom. 1. tractat. 3. disp. 6. punct. 16. §. 4. num. 16. contrarium tenet. Non enim video, ait ipse, quare vna irregularitas non satis absque alia explicetur, cum satis vnum homicidium absque alio explicari possit, nec cur vnus dispensatio cum alia colligata sit, siquidem ex distincta omnino causa procedit, neque ex pluribus illis irregularitatibus vna coalescit, sed sunt distinctæ, ac si qualibet in suo obiecto distincto existeret. Adde, sicut potest remissio vnus homicidij sine alio impetrari, cur non poterit dispensatio irregularitatis vnus homicidij sine dispensatione alterius obtineri; Denique si percussisses plures Clericos, posses obtinere absolutionem vnus excommunicationis, non obtenta absolutione alterius.

Iterum ita seq. Ref. & in aliis eius primæ not.

Sup. hoc ita Ref. quæ sub hoc eodem que num. est. Ref. 52. hic apposita, post §. seq. huius Ref. & infra in Ref. 63. & recitati in §. vlt. Ref. præterita, & lege infra doctrinam §. vlt. Ref. 116.

MANE
Omnia
TO. III. IV. V
E. III

